

Matoušková proti Slovensku, rozsudek ze dne 12. 11. 2002

Stěžovatel: Matoušková

Žalovaný stát: Slovensko

Číslo stížnosti: 39752/98

Datum: 12.11.2002

Článek Úmluvy: čl. 25

čl. 27

čl. 41

čl. 44

čl. 6

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: občanskoprávní řízení, spravedlivé projednání, spravedlivé zadostiučinění, spravedlivý proces

Významnost: 3

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

ČTVRTÁ SEKCE

12. listopadu 2002

VĚC MATOUŠKOVÁ

(Rozsudek ve věci Matoušková v. Slovensko)

Evropský soud pro lidská práva - Čtvrtá sekce (dále jen „Soud“), zasedající jako senát, který tvořili soudci Sir Nicolas Bratza, předseda, E. Palmová, V. Strážnická, M. Fischbach, J. Casadevall, R. Maraste, L. Garlicki a dále M. O'Boyle, tajemník sekce, na neveřejném zasedání dne 22. října 2002 vynesl uvedeného data následující rozsudek:

POSTUP

1. Případu předcházela stížnost (č. 30752/98) proti Slovenské republice předložená Evropské komisi pro lidská práva (dále jen „Komise“) podle bývalého článku 25 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) slovenskou občankou Helenou Matouškovou (dále jen „stěžovatelka“) dne 10. září 1997.
2. Slovenská vláda (dále jen „Vláda“) byla zastoupena P. Vršanským, svým zástupcem.
3. Stěžovatelka zejména tvrdila, že délka řízení o její žalobě na vyplacení určité částky peněz byla nepřiměřeně dlouhá.
4. Stížnost byla předána Soudu dne 1. listopadu 1998, kdy vstoupil v platnost Protokol č. 11 k

Úmluvě (článek 5 § 2 Protokolu č. 11).

5. Stížnost byla přidělena Druhé sekci Soudu (ustanovení 52 § 1 Jednacího řádu Soudu). V rámci této sekce byl vytvořen senát k posouzení případu (článek 27 § 1 Úmluvy), jak stanoví ustanovení 26 § 1 Jednacího řádu Soudu.
6. Rozhodnutím ze dne 5. dubna 2001 Soud prohlásil stížnost za částečně přípustnou.
7. Dne 1. listopadu 2001 změnil Soud složení svých sekcí (ustanovení 25 § 1 Jednacího řádu Soudu). Tento případ byl přidělen nově složené Čtvrté sekci.
8. Stěžovatelka i Vláda předložily k meritu věci své připomínky.

SKUTKOVÁ ZJIŠTĚNÍ

1. Okolnosti případu
2. Řízení o stěžovatelčině žalobě ze dne 9. listopadu 1994
3. Dne 9. listopadu 1994 podala stěžovatelka u Obvodního soudu Bratislava II žalobu proti družstvu Úsvit. Požadovala vyplacení určité částky peněz, na kterou měla nárok poté, co přestala být členkou družstva v roce 1993.
4. Dne 18. ledna 1995 Obvodní soud Bratislava II případ odročil, protože se nedostavil právní zástupce stěžovatelky.
5. Dne 20. února 1995 Obvodní soud Bratislava II opět odročil ústní jednání, protože se nedostavila stěžovatelka.
6. Ústní jednání obeslané na 22. března 1995 muselo být odročeno pro absenci obou stran.
7. Dne 24. dubna 1995 odročil obvodní soud případ z toho důvodu, že žalovaná strana řádně neobdržela kopii žaloby.
8. Dne 29. května 1995 odročil soud případ na 26. června 1995, protože se nedostavila stěžovatelka.
9. Dne 26. června 1995 obvodní soud stanovil, že postrádá jurisdikci případ projednávat a postoupil jej Městskému soudu v Bratislavě.
10. Dne 13. října 1995 Městský soud v Bratislavě vyzval stěžovatelku, aby zaplatila soudní poplatky.
11. Dne 17. listopadu 1995 byl Městský soud v Bratislavě vyzooměn, že stěžovatelka poplatky zaplatila.
12. Dne 29. listopadu 1995 Městský soud v Bratislavě rozhodl, že stěžovatelka musí zaplatit dodatečnou částku k soudním poplatkům.
13. Dne 12. dubna 1996 požádala stěžovatelka Městský soud Bratislava, aby v případě pokračoval.
14. Dne 12. září 1996 si stěžovatelka stěžovala na průtahy v řízení předsedovi městského soudu.
15. Dne 24. září 1996 informoval předseda městského soudu stěžovatelku, že řízení bylo dne 18. září 1996 zastaveno a že příslušné rozhodnutí bude zasláno později.
16. Ve svém rozhodnutí ze dne 18. září 1996 Městský soud Bratislava konstatoval, že rozhodnutí o stěžovatelčině žalobě závisí na ohodnocení majetku dotčeného družstva a že tato předběžná otázka je předmětem řady odlišných řízení, která byla zahájena v roce 1992 a která dosud před ním nebyla ukončena. Městský soud proto zastavil řízení o stěžovatelčině žalobě po dobu, než bude znám výsledek této další řady řízení.
17. Stěžovatelka se odvolala 25. září 1996. Stěžovatelka tvrdila, s odvoláním na příslušné ustanovení obchodního zákoníku, jakož i na memorandum a stanovy družstva, že částka, kterou má obdržet, musí být vypočtena na základě očištěných obchodních aktiv družstva uvedených v jeho finanční uzávěrce za rok, kdy členství v družstvu bylo ukončeno. Stěžovatelka uvedla, že tato informace je k dispozici a že výsledek další řady řízení nemá dopad na rozhodnutí o její žalobě.
18. Dne 12. prosince 1996 si stěžovatelka stěžovala na Ministerstvu spravedlnosti, že její případ nebyl ještě projednán.
19. Dne 27. ledna 1997 Ministerstvo spravedlnosti uznalo, že stěžovatelčina stížnost na průtahy v

řízení je oprávněná. V dopisu se uvádělo, že případ byl postoupen Městskému soudu v Bratislavě dne 29. září 1995 a ten, kromě toho, že požádal stěžovatelku o zaplacení soudních poplatků, efektivně nepokračoval v řízení až do 18. září 1996.

20. Dne 29. ledna 1997 Nejvyšší soud zamítl stěžovatelčino odvolání proti rozhodnutí Městského soudu ze dne 18. září 1996.
21. Dne 24. března 1999 si stěžovatelka stěžovala na Ministerstvu spravedlnosti na průtahy v řízení. Stížnost byla postoupena předsedovi Krajského soudu v Bratislavě (bývalý Městský soud v Bratislavě). Dne 22. června 1999 předseda krajského soudu informoval stěžovatelku, že v projednávání případu bude možné pokračovat až po konečném rozhodnutí o předběžné otázce.
22. Řízení o předběžné otázce
23. V roce 1991 se výrobní jednotka družstva Úsvit stala nezávislou právníčkou osobou registrovanou jako Plastobal, VDI. Dne 14. března 1992 požádal Plastobal, VDI, aby část majetku družstva Úsvit byla převedena na něho.
24. Dne 28. července 1992 zamítl Městský soud v Bratislavě žádost žalobkyně o odpuštění soudních poplatků. Ústní jednání se konalo dne 11. září 1992.
25. Dne 21. září 1992 přerušil Městský soud v Bratislavě řízení z toho důvodu, že žalobkyně nezaplatila soudní poplatky. Žalobkyně se odvolala a uvedla, že mezitím již poplatky byly zaplacený.
26. Dne 8. října 1992 podalo družstvo Úsvit žalobu u Městského soudu v Bratislavě, kterou požadovalo, aby Plastobal, VDI, byl zlikvidován.
27. Dne 3. listopadu 1992 zrušil městský soud své rozhodnutí ze dne 21. září 1992. Ústní jednání se konalo dne 18. prosince 1992. Žalovaná strana požadovala, aby řízení bylo zastaveno, pokud nebude rozhodnuto o její žalobě ze dne 8. října 1992. Další ústní jednání se konalo dne 27. ledna 1993. Dne 10. února 1993 jmenoval soud znalce a požádal jej, aby do třiceti dnů určil podíl majetku družstva Osvit, na který má žalobce nárok.
28. Dne 25. února 1992 žalovaná strana požádala, aby řízení bylo zastaveno. Městský soud žádost zamítl dne 26. června 1993. Dne 28. července 1993 se žalovaná strana odvolala. Téhož dne žalobce požádal, aby soud přijal mezitímní opatření.
29. V mezidobí, dne 17. července 1993, jmenoval Městský soud v Bratislavě dalšího znalce, který měl do třiceti dnů určit podíl majetku, na který má žalobce nárok. Dne 29. září 1993 žalovaná strana napadla znalecký posudek.
30. Dne 3. listopadu 1993 podal znalec posudek k žádosti žalované strany o jeho vyloučení.
31. Dne 6. prosince 1993 byl spis k případu postoupen Nejvyššímu soudu k rozhodnutí o odvolání žalované strany proti rozhodnutí městského soudu ze dne 26. června 1993. Nejvyšší soud odvolání zamítl jako nepřipustné dne 10. března 1994. Rozhodnutí bylo postoupeno městskému soudu dne 28. března 1994.
32. Dne 8. února 1994 informoval znalec městský soud, že mu zástupci žalované společnosti nedovolili nahlédnout do příslušných dokumentů dne 21. září 1993.
33. Dne 28. června 1994 žalovaná strana opět napadla znalecký posudek. Soudkyně vyslechla znalce a dne 19. července 1994 informovala žalovanou stranu, že nevidí žádný důvod pro vyloučení znalce. Žalovaná společnost byla dále informována, že může být pokutována podle ustanovení § 53 odst. 1 občanského soudního řádu, budou-li její zástupci nadále bránit znalci při výkonu jeho povinností.
34. Dne 10. srpna 1994 požádala opět žalovaná společnost, aby řízení bylo zastaveno. Dne 29. září 1994 namítla podjatost soudce projednávajícího případ.
35. Dne 7. října 1994 informoval znalec městský soud, že mu žalovaná společnost nedovolila nahlédnout do příslušných dokumentů.
36. Příklad byl postoupen Nejvyššímu soudu dne 11. října 1994. Svým rozhodnutím ze dne 25. ledna 1995 zamítl Nejvyšší soud žádost žalované společnosti o vyloučení soudce městského soudu.
37. Ústní jednání před městským soudem se konalo 10. dubna 1995.

38. Dne 9. dubna 1995 urgoval soudce znalece, aby předložil posudek. Dne 28. dubna 1995 znalec informoval soud, že je přetížen. Městský soud jmenoval jiného znalce dne 22. května 1995 a požádal jej, aby do třiceti dnů vypracoval posudek.
39. Dne 4. července 1995 požádala žalovaná společnost, aby bylo řízení zastaveno.
40. Dne 2. října 1995 požádal znalec městský soud, aby nařídil stranám připravit pro něho příslušné dokumenty. Dále předem požádal o zálohu na své výdaje a o prodloužení lhůty k předložení znaleckého posudku.
41. Dne 13. října 1995 informovala žalovaná společnost městský soud, že řízení má být zastaveno a že z tohoto důvodu je irelevantní provádět v tomto případě další důkazy.
42. Dne 9. listopadu 1995 informoval znalec soud, že mu zástupci žalované společnosti odmítli přístup k příslušným dokumentům. Dne 16. listopadu 1995 udělil městský soud žalované společnosti pokutu ve výši 5000 slovenských korun (SKK) podle § 53 odst. 1 občanského soudního řádu z toho důvodu, že odmítla spolupracovat se znalcem. Žalovaná společnost se odvolala dne 28. listopadu 1995.
43. Zástupci žalované společnosti se nedostavili na schůzku se znalcem a se žalobcem, svolanou městským soudem na 7. prosince 1995. V důsledku toho nemohl znalec obdržet příslušné dokumenty.
44. Dne 23. ledna 1996 byl spis k případu postoupen Nejvyššímu soudu, aby rozhodl o odvolání žalované strany proti procesní pokutě, která jí byla udělena dne 16. listopadu 1995. Nejvyšší soud potvrdil rozhodnutí o procesní pokutě dne 28. března 1996. Spis byl vrácen městskému soudu 7. května 1996.
45. Ve dnech 19. září 1996 a 16. prosince 1996 požádal soud znalce, aby jej informoval, kdy bude znalecký posudek předložen. Dne 7. února 1997 vyzval soudce znalce, aby specifikoval, které dokumenty jsou nezbytné pro vypracování posudku. Dne 26. února 1997 informoval znalec Krajský soud v Bratislavě (který převzal agendu bývalého Městského soudu v Bratislavě), že žalovaná společnost opětovně odmítla předložit příslušné dokumenty.
46. Dne 7. března 1997 požádal krajský soud žalovanou společnost, aby předložila příslušné dokumenty. Dne 27. března 1997 požádal zástupce žalované společnosti soud o další specifikaci dokumentů, jež mají být předloženy. V mezidobí, dne 25. března 1997, žalobce předložil krajskému soudu další důkazy. Dne 14. května 1997 obdržel krajský soud návrh na delimitaci daného majetku.
47. Ústní jednání před krajským soudem se konalo dne 11. června 1997. Krajský soud zamítl žádost žalované společnosti, aby řízení bylo zastaveno. Žalovaná strana se odvolala 19. června 1997. Nejvyšší soud zamítl odvolání dne 24. listopadu 1997. Rozhodnutí Nejvyššího soudu bylo postoupeno krajskému soudu dne 5. února 1998.
48. Dne 22. prosince 1997 požádala žalovaná společnost soud, aby případ projednal, a vysvětlila, že spor má negativní vliv na její obchodní činnost.
49. Dne 16. března 1998 vynesl krajský soud mezitímní usnesení, a to na žádost žalobce ze dne 28. ledna 1998, kterým zakázal žalované společnosti zcizit část jejího majetku.
50. Ústní jednání před Krajským soudem v Bratislavě se konalo dne 25. března 1998.
51. Dne 2. dubna 1998 se žalovaná společnost odvolala proti mezitímnímu usnesení ze dne 16. března 1998. Spis k případu byl postoupen Nejvyššímu soudu, který dané usnesení zrušil dne 30. července 1998. Rozhodnutí Nejvyššího soudu bylo postoupeno krajskému soudu dne 26. srpna 1998. V mezidobí, dne 16. dubna 1998, předložil žalobce další důkazy krajskému soudu.
52. Dne 17. září 1998 vyzval krajský soud žalovanou společnost k předložení dokumentů, aby bylo možné určit hodnotu dotčeného majetku. Žalovaná strana odpověděla 28. října 1998.
53. Ústní jednání se konalo dne 16. listopadu 1998. Pokus o smírné urovnání případu se nezdařil. Žalobce změnil svůj požadavek a případ byl odročen za účelem získání znaleckého posudku.
54. Ve dnech 11., 15. a 26. ledna 1999 předložila žalovaná strana krajskému soudu další důkazy.
55. Dne 24. května 1999 krajský soud zrušil výše uvedená rozhodnutí o jmenování znalců. Soud konstatoval, s ohledem na korespondenci založenou ve spise, že nebylo možné získat znalecký

posudek. Téhož dne krajský soud ještě vynesl rozsudek, kde vyhověl z velké části požadavkům žalobce.

56. Dne 2. července 1999 se žalovaná strana proti rozsudku odvolala. Žalobce sdělil své stanovisko k případu dne 2. září 1999. To pak bylo postoupeno Nejvyššímu soudu dne 9. září 1999.
57. Ústní jednání před Nejvyšším soudem se konalo dne 18. ledna 2000. Odvolací soud zamítl požadavek žalované strany, aby řízení bylo zastaveno.
58. Dne 31. března 2000 zrušil Nejvyšší soud rozsudek krajského soudu ze dne 24. května 1999. Soud konstatoval, že ohodnocení daného majetku na základě auditorské zprávy předložené žalovanou společností není postačující a uložil soudu první instance, aby provedl další důkazy a aby k tomuto účelu jmenoval znalce. Rozhodnutí bylo postoupeno krajskému soudu dne 23. května 2000.
59. Dne 12. září 2000 podali zástupci žalované organizace krajskému soudu další informace. Jednání se konalo dne 28. září 2000 a případ byl odročen. Dne 13. října 2000 předložila žalovaná společnost své vyjádření k důkazům u soudu.
60. Dne 13. června 2001 nařídil krajský soud, aby znalecký posudek k hodnotě dotčeného majetku byl předložen do 30. září 2001. Dne 25. září 2001 požádal znalec o prodloužení lhůty do 30. listopadu 2001 s odůvodněním, že potřebné dokumenty již neexistují.
61. Dne 28. září 2001 uložil krajský soud znalci, aby posečkal s vypracováním posudku, dokud se neuskuteční informativní jednání stran, které bylo plánováno na 11. října 2001. Dne 15. října 2001 krajský soud rozhodl, že strany musí zaplatit zálohu na znalecké náklady a poplatky. Soud dále uložil znalci, aby pokračoval na vypracování posudku. Dne 25. října 2001 napadla žalovaná společnost jak znalecký posudek, tak i výše uvedené rozhodnutí o znaleckých poplatcích a nákladech.
62. Dne 10. ledna 2002 informoval znalec krajský soud, že vypracování posudku bylo narušeno chováním žalované strany. Dne 16. ledna 2002 urgoval krajský soud u znalce předložení posudku. Ten byl předložen 31. ledna 2002. Ve dnech 5. a 6. února 2002 byly strany vyzvány, aby se k němu vyjádřily do deseti dnů.
63. Dne 4. února 2002 krajský soud požádal krajský archiv v Bratislavě o informace o archivování dokumentů. Krajský archiv odpověděl dne 4. března 2002. Mezitím, dne 21. února 2002, předložila žalovaná strana vyjádření ke znaleckému posudku.
64. Dne 15. dubna 2002 krajský soud strany vyslechl. Případ byl odročen do 27. května 2002, jelikož bylo nutné získat další důkazy. V této souvislosti bylo obesláno jednatřicet svědků.
65. Dne 19. dubna 2002 rozhodl krajský soud o znaleckých poplatcích. Řízení dosud probíhá.
66. Relevantní vnitrostátní právo
67. Podle ustanovení § 53 odst. 1 občanského soudního řádu může předseda senátu uložit pořádkovou pokutu až do výše 5000 SKK osobám, které závažným způsobem maří postup řízení, například neuposlechnutím nařízení soudu.

PŘÁVNÍ ZJIŠTĚNÍ

1. Údajné porušení článku 6 § 1 Úmluvy
2. Stěžovatelka tvrdila, že řízení o její žalobě proti družstvu Úsvit nebylo ukončeno v přiměřené lhůtě, jak požaduje článek 6 § 1 Úmluvy, jehož relevantní část zní

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla ... v přiměřené lhůtě projednána ... soudem...“

1. Období, které je třeba vzít v úvahu
2. Řízení započalo 9. listopadu 1994. Bylo zastaveno 18. září 1996, odkdy se vyčkává na výsledky jiné řady řízení, v nichž má být rozhodnuto o předběžné otázce a která nebyla dosud ukončena. Jelikož z listin, které má Soud k dispozici, vyplývá, že výsledek této jiné řady řízení je přímo rozhodující pro rozhodnutí o civilní žalobě stěžovatelky (viz výše odstavce 22 a 27), je třeba vzít v úvahu také tato řízení, aby bylo možné stanovit, zda celková doba napadeného řízení byla

přiměřená (viz, *mutatis mutandis*, *Probstmeier v. Německo*, rozsudek ze dne 1. července 1997, *Reports of Judgments and Decisions 1997-IV*, § 46, 48 a 52 s dalšími odkazy). V souladu s tím obdobím, které je třeba vzít v úvahu, překročilo sedm let a jedenáct měsíců.

3. Soulad s článkem 6 § 1 Úmluvy
4. Aplikovatelná kritéria
5. Soud připomíná, že přiměřenost délky řízení je třeba posuzovat ve světle zvláštních okolností případu a s přihlédnutím ke kritériím stanoveným judikaturou Soudu, zvláště ke složitosti případu, chování stěžovatele a státních orgánů projednávajících případ, jakož i k tomu, oč se stěžovateli jednalo (viz, mimo jiné, *Pélissier a Sassi v. Francie /GC/*, č. 25444/94, § 67, *ECHR 1999-11* a *Philis v. Řecko /č. 2/*, rozsudek ze dne 27. června 1997, *Reports of Judgments and Decisions 1997-IV*, str. 1083, § 35).
6. Podání stran
7. Vláda tvrdila, že řízení o stěžovatelově žalobě bylo složité a že stěžovatelka přispěla k jeho délce tím, že se nedostavila k ústním jednáním nařízeným na 20. února 1995, 22. března 1995 a 29. května 1995. Vláda uznala, že v řízení existovalo období nečinnosti přičitatelné vnitrostátním soudům mezi 6. únorem 1996 a 8. září 1996.
8. Pokud jde o řízení o předběžné otázce, vláda uvedla, že bylo složité a že jeho délka byla hlavně zapříčiněna chováním zástupců žalované společnosti. Kromě toho žalující společnost rovněž přispěla k délce řízení tím, že včas nezaplatila soudní poplatky. Podle názoru Vlády nedošlo k žádným průtahům v řízení o předběžné otázce, která by bylo možné přičíst vnitrostátním orgánům.
9. Stěžovatelka s tím nesouhlasila. Tvrdila, že rozhodnutí zastavit řízení o jejím případě do doby, než bude znám výsledek řízení mezi *Plastobalem*, *VDI* a *družstvem Úsvit*, bylo mylné, jelikož toto řízení nemělo dopad na její žalobu.
10. Hodnocení Soudu
11. Pokud jde o řízení o stěžovatelčině žalobě, podané dne 9. listopadu 1994, Soud konstatuje, že zdržení způsobené stěžovatelčiným nedostavením se k ústním jednáním nařízeným na dny 20. února 1995, 22. března 1995 a 29. května 1995 je nepodstatné, pokud se vezme v úvahu celková délka posuzovaného období. Kromě toho vnitrostátní orgány uznaly, že bývalý Městský soud v Bratislavě nepokračoval v řízení efektivně mezi 29. září 1995 a 18. září 1996, tj. po více než jedenáct měsíců, jelikož v tomto období pouze požádal stěžovatelku, aby zaplatila soudní poplatky (viz výše odstavec 25).
12. Soud nemůže posoudit, zda slovenské soudy aplikovaly zákon správně, když se rozhodly zastavit řízení o stěžovatelčině žalobě do doby, kdy bude znám výsledek řízení o sporu mezi oběma družstvy (viz např. *Garcia Ruiz v. Španělsko /GC/*, č. 30544/96, § 28, *ECHR 1999-1*). Přesto však bere Soud tato řízení v úvahu, aby stanovil, zda celková délka napadeného řízení byla přiměřená (viz výše odstavec 73).
13. Řízení o předběžné otázce bylo zahájeno 14. března 1992 a dosud probíhá. Trvá tudíž zatím více než deset let a sedm měsíců. Délka tohoto řízení byla do značné míry způsobena chováním zástupců žalované společnosti. Průběhy v řízení byly především výsledkem té skutečnosti, že znalcům byl odepřen přístup k příslušným dokumentům, které zadržovala žalovaná společnost. I když chování zástupců žalované společnosti nelze klást za vinu žalované Vládě, ustanovení § 53 odst. 1 občanského soudního řádu poskytovalo vnitrostátním soudům prostředky k vykonávání nátlaku na žalovanou společnost, aby její zástupci se znalci spolupracovali. Soud první instance využil této možnosti pouze jednou, a to v listopadu 1995.
14. Pokud jde o období po 18. září 1996, to jest poté, co řízení o stěžovatelčině žalobě bylo zastaveno do té doby, než bude znám výsledek řízení o předběžné otázce, Soud konstatuje, že zástupci žalované společnosti v této druhé řadě řízení začali spolupracovat s krajským soudem, protože spor negativně působil na obchodní aktivity družstva.
15. Dne 24. května 1999 zrušil krajský soud své dřívější rozhodnutí o jmenování znalců a rozhodl na základě důkazů, které měl k dispozici. Proti rozsudku bylo podáno odvolání 2. července

1999. Odvolací soud zrušil rozsudek soudu první instance dne 31. března 2000, to jest více než osm měsíců poté, co bylo odvolání podáno, a během tohoto období se k danému případu konalo pouze jedno ústní jednání. Rozhodnutí Nejvyššího soudu bylo postoupeno krajskému soudu 23. května 2000, to jest téměř dva měsíce po jeho vynesení. Nejvyšší soud uložil krajskému soudu, aby provedl další důkazy a aby k tomuto účelu jmenoval znalce.

16. Krajský soud provedl ústní jednání dne 28. září 2000 a obdržel další důkazy od žalované společnosti dne 13. října 2000. Znalecký posudek ohledně hodnoty dotčeného majetku byl nařízen 13. června 2001, to jest více než čtrnáct měsíců ode dne, kdy Nejvyšší soud zrušil první rozsudek vynesený krajským soudem a kdy mu nařídil jmenovat znalce. Soud konstatuje, že k tomuto zdržení došlo během období, kdy řízení probíhalo již více než osm měsíců.
17. Vzhledem k výše uvedenému se Soud domnívá, že došlo k průtahům v řízení o předběžné otázce, které spadají na vrub chování vnitrostátních soudů, zejména během období, jež následovalo po vynesení rozsudku krajského soudu dne 24. května 1999.
18. Ve světle kritérií stanovených judikaturou a s přihlédnutím k okolnostem případu Soud shledává, že celkovou délku posuzovaného období nelze pokládat za přiměřenou. Proto zde došlo k porušení článku 6 § 1 Úmluvy.
19. Aplikace článku 41 Úmluvy
20. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud zjistí, že došlo k porušení Úmluvy nebo Protokolů k ní, a jestliže vnitrostátní právo dotčené Vysoké smluvní strany umožňuje pouze částečnou nápravu, přiznává Soud v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

1. Hmotná škoda
2. Stěžovatelka požadovala částku 265 270 slovenských korun (SKK) jako náhradu finanční ztráty, kterou údajně utrpěla pro nepřiměřenou délku řízení o její žalobě. Stěžovatelka vysvětlila, že požadovaná částka odpovídá úrokům z prodlení ve vztahu k částce, kterou jí žalované družstvo dluží.
3. Vláda tvrdila, že k porušení článku 6 § 1 Úmluvy v daném případě nedošlo a že na každý pád zde neexistuje důvod pro nějakou náhradu z tohoto titulu, jelikož řízení dosud probíhá.
4. Soud se domnívá, že neexistuje příčinná souvislost mezi požadovanou hmotnou škodou a shledaným porušením. Soud především nemůže spekulovat o tom, jaký by byl výsledek řízení, kdyby proběhlo v souladu s požadavkem přiměřené lhůty stanoveným v článku 6 § 1 (viz *Werner v. Rakousko*,*) rozsudek ze dne 24. listopadu 1997, *Reports of Judgments and Decisions 1997-VII*, str. 2514, § 72). Proto se z tohoto titulu žádá náhrada nepřiznává.
5. Morální újma
6. Stěžovatelka uvedla, že není s to vyčíslit morální škodu spojenou s protahovanou délkou řízení o jejím případě.
7. Vláda se k tomu nevyjádřila.
8. Soud uznává, že stěžovatelka utrpěla škodu morální povahy v důsledku délky civilního řízení, k němuž dala podnět. Po posouzení na základě principu ekvity a s přihlédnutím k okolnostem případu Soud přiznává stěžovatelce náhradu ve výši 3000 euro (EUR).
9. Náklady a výdaje
10. Stěžovatelka požadovala náhradu částky 10 000 SKK, kterou zaplatila na soudních poplatcích při vnitrostátním řízení.
11. Vláda uvedla, že stěžovatelka neprokázala, že uvedená částka byla vynaložena s cílem zabránit údajnému porušení Úmluvy.
12. Podle judikatury Soudu lze přiznat náhradu nákladů a výdajů pouze pokud byly skutečně nezbytně vynaloženy stěžovatelem a jsou co do výše přiměřené (viz, mimo jiné, *Arvelakis v. Řecko*, č. 41354/98, § 34, 12. dubna 2001, nepublikováno). V daném případě, na základě informací, jež má k dispozici, a výše zmíněných kritérií, Soud poznamenává, že ve spise není

uveden žádný prvek, podle něhož by se dalo soudit, že stěžovatelka vynaložila před vnitrostátními soudy nějaké mimořádné náklady a výdaje kvůli délce řízení. Proto Soud tento požadavek zamítá.

13. Úroky z prodlení

14. Soud se domnívá, že úroky z prodlení by měly vycházet z marginální úrokové míry pro půjčky Evropské centrální banky, k níž by měly být připočteny tři procentní body (viz případ *Christine Goodwin v. Spojené království /GC/, č. 28957/95, § 124, 11. července 2002*).

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. Potvrzuje, že byl porušen článek 6 § 1 Úmluvy;
2. Potvrzuje,

(a) že žalovaný stát je povinen zaplatit stěžovatelce do tří měsíců ode dne, kdy se tento rozsudek stane konečným ve smyslu článku 44 § 2 Úmluvy, částku 3000 EUR (tři tisíce euro) jako náhradu morální újmy a částku 300 EUR (tři sta euro) jako náhradu nákladů a výdajů, které budou převedeny na slovenské koruny kursem aplikovatelným v den vyrovnání, plus všechny poplatky, které mohou být splatné;

(b) že po uplynutí výše uvedených tří měsíců až do vyrovnání budou splatné prosté úroky z výše uvedených částek, a to ve výši rovnající se marginální úrokové míře pro půjčky Evropské centrální banky během doby prodlení plus tři procentní body;

3. Zamítá zbývající část stěžovatelčina požadavku na spravedlivé zadostiučinění.

Vyhotoveno v anglickém jazyce a vyhlášeno písemně dne 12. listopadu 2002 v souladu s ustanovením 77 § 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

Michael CTBOYLE

tajemník sekce

Nicolas BRATZA

předseda

*) Viz Výběr z rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve Strasbourgu - Přílohový sešit XV/1998, Rozhodnutí ES o stížnosti č. 21853/93, str. 2.